

POSTANOWIENIE

16 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 16 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa T. spółki jawnej w R.
przeciwko M.K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej T. spółki jawnej w R.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 15 grudnia 2021 r., V AGa 121/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje i poleca wypłacić na rzecz adw. K.J. przez Skarb Państwa – Sąd Apelacyjny w Gdańsku kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana M.K. wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 grudnia 2021 r., wydanego w sprawie z powództwa T. sp.j. z siedzibą w R. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżąca powołała się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadniła naruszeniem art. 353¹ k.c. poprzez błędne przyjęcie, że jej oświadczenie zostało złożone w ramach kumulatywnego przystąpienia do długu i mieści się w granicach swobody umów.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Argumentacja skarżącego stanowi niedopuszczalną na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z ustaleniami stanu faktycznego. Skarżąca kwestionuje bowiem okoliczności faktyczne, które zostały wzięte przez Sąd odwoławczy pod uwagę podczas dokonywania wykładni złożonego przez nią oświadczenia. Ponadto

pozwana powołuje się na środki dowodowe, które nie zostały uwzględnione w toku postępowania jako spóźnione (oświadczenie jej ojca – współdłużnika).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu Sąd Najwyższy rozstrzygnął zaś na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 i § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

(R.N.)

[ms]